

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephanie Wrobel
THE RECOVERY OF ROSE GOLD

Copyright © 2020 by Stephanie Wrobel
First published by Michael Joseph, 2020
Translation rights arranged by Madeleine Milburn Literary Agency
All Rights Reserved
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

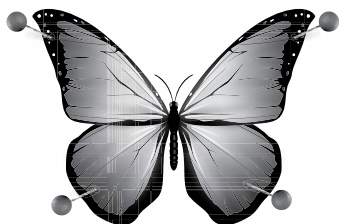
ISBN 978-86-10-03631-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Oprosti mi,

ROUZ

GOULD

**S T E F A N I
R O B E L**

Prevela Jelena Stanković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Mojim roditeljima, Ronu i Ketu Robel

1. Peti

Dan oslobođenja

Moja ćerka nije morala da svedoči protiv mene. Odabrala je da to učini.

Zbog Rouz Gould sam otišla u zatvor, ali krivica nije samo njena. Ako ćemo baš da upiremo prstom, svojim bih uprla prema tužiocu i njegovoj previše bujnoj mašti, kao i prema lakovernoj poroti i krvorodnim novinarima. Svi su glasno zahtevali pravdu.

A zapravo su želeli priču.

(Spremite kokice jer, čoveče, napisali su je samo tako.)

Nekada davno, kako su otpočeli, jedna izopačena majka rodila je ćerku. Ćerka je naizgled bila veoma bolesna i imala svakojakih smetnji. Morala je da se hrani na stomu, opadali su joj čitavi pramenovi kose i bila je toliko onemoćala da je morala da se kreće u invalidskim kolicima. Čitavih osamnaest godina nijedan lekar nije mogao da utvrdi šta joj je.

A onda su se pojavila dva policajca kako bi spasla ćerku. Čujte i počujte, devojčica je bila savršeno zdrava – jedini bolesnik bila je zla majka. Tužilac je svima ispričao kako je majka godinama trovala svoju ćerku. Kako je majka kriva za devojčino neprestano povraćanje i neuhranjenost. Nazvao je to teškim zlostavljanjem deteta. Majka je morala biti kažnjena.

Nakon hapšenja mediji su nagrnuli poput lešinara u želji da zarade na čerečenju jedne porodice. Svi naslovi su vrišteći tražili krv Trovačice

Peti, vrhunskog manipulatora od pedeset i kusur godina. I svi majčini prijatelji pali su na ove laži. Po čitavoj zemlji su se razbesnele zverke: svaki advokat, policajac i komšija bio je ubeđen da je baš on spasao devojkju. Majku su strpali u zatvor i bacili ključ. Pravda je zadovoljena i većina njih je živela srećno do kraja života. Kraj priče.

Ali gde su advokati bili kada je ta majka po hiljaditi put čistila devojčinu bljuvotinu sa tepiha? Gde su bili policajci dok je majka svake noći prelistavala lekarske priručnike? Gde su bile komšije kada bi devojčica pre zore vrišteći dozivala majku?

Odgovorite mi na ovo: ako sam provela gotovo dve decenije zlostavljajući sopstvenu ćerku, zašto se onda ponudila da danas dođe po mene?

Kao i što je obećao, Konoli prilazi mojoj ćeliji tačno u podne. „Spremna, Votsova?“

Kupim svoj *pop tart** sa kreveta i ispravljam grebuckavu uniformu kaki boje. „Da, gospodine.“

Postala sam žena koja glasno povikuje.

Dežmekasti stražar uzima veliki prsten sa ključevima i zviždeći otvara klizna vrata moje ćelije. Ja sam Konolijeva omiljena zatvorenica.

Zastajem kraj kreveta svoje cimerke, ne želeći da pravim dramu. Ali Ališa već sedi pribijena uza zid i obgrljuje kolena. Podiže pogled prema meni i kreće da roni suze, te izgleda mnogo mlađe od jedne dvadesetogodišnjakinje.

„Psst, psst.“ Saginjem se kako bih zagrlila devojkju. Pokušavam da bacim pogled na njene zavijene zglobove, ali me je uhvatila. „Nastavi da mažeš mast i menjaj zavoje. Nema infekcije“, kažem i mrdam obrvama dok je posmatram.

Ališa se osmehuje dok joj suze liju niz obraze. Počinje da grca. „Hoću, sestro Vots.“

* Brend američkog slatkiša, koji podseća na mafin ili neko pecivo. (Prim. prev.)

Pokušavam da se ne šepurim. Jesam radila kao licencirana bolničarka dvanaest godina.

„Dobra devojka. Danas će Dijazova šetati sa tobom. Trideset minuta. Lekar ti je tako rekao.“ Uzvraćam osmeh i milujem Ališu po kosi. Prestala je da grca.

„Hoćeš li mi pisati?“

Klimam glavom. „I uvek me možeš pozvati.“ Stežem joj ruku i ponovo ustajem, prilazeći Koneliju koji strpljivo čeka. Zastajem na pragu i upućujem pogled Ališi, pa sebi pravim podsetnik da joj napišem pismo čim se vratim kući. „Nema žurbe, sat po sat.“

Ališa maše stidljivo. „Srećno napolju.“

Konoli i ja krećemo prema Prijemu i Odjavi. Ostale zatvorenice me pozdravljaju.

„Javi se, čuješ?“

„Nedostajaćeš nam, Kevo.“

„Beži od nevolje, Marac.“ (Što je skraćena od „Komarac“, nadimak koji je trebalo da posluži kao uvreda, ali je shvaćen kao kompliment. Komarci nikada ne odustaju.)

Svima im mašem što najbolje umem u stilu kraljice Elizabete, ali im ne šaljem poljupce. Najbolje je da ovo shvatim ozbiljno. Konoli i ja nastavljamo dalje.

Stivensova samo što me ne obori u hodniku. Zaista neverovatno liči na buldoga – zdepasta je i nabijena, mlitavih obraza, a s vremena na vreme zna i da balavi. Obraća mi se gundavo. „Srećan put.“

Stivensova je ovde bila glavna sve dok nisam došla. Nikada nije bila zagovornik one izreke da lepa reč i gvozdена vrata otvara, ta je bog i batina. Ali ne prolaze uvek sila i zastrašivanje, a pogotovu ne kod žene mog gabarita. Bilo je lako svrgnuti je. Ne krivim je što me mrzi.

Koketno uvijam prste dok joj mašem. „Želim ti divan život, Stivensova.“

„Nemoj više da truješ devojčice“, reži na mene.

Ne mogu da je zadavim, te pokušavam da je ubijem finoćom. Upućujem joj osmeh koji je oličenje staloznenosti i nastavljam da hodam za Konolijem.

Centar za prijem i odjavu je uistinu jednolično mesto: dug hodnik sa betonskim podom, odviše belim zidovima i prostorijama za zadržavanje sa debelim, staklenim prozorima. Na kraju hodnika nalazi se omanji kancelarijski prostor sa stolovima, kompjuterima i skenerima. Izgleda poput računovodstvene firme, kada bi računovođe nosile značke i pištolje.

Kraj pulta za prijem nalazi se stolica okrenuta prema radiju. Čuju se vesti. *Nakon kratke pauze, govori voditelj, imamo priču o nestalom mališanu iz Indijane. A čeka nas i pitanje: mogu li slatkiši izazvati rak? Ovo i mnogo više možete čuti na WXAM-u.* Nisam gledala, slušala, niti čitala vesti još od suđenja. Štampa mi je ukaljala ime. Zbog njih, ćerka nije progovorila sa mnom već četiri godine.

Zurim u radio. Stolica se okreće prema meni i shvatam da poznajem službenika koji sedi u njoj. Privatno oslovljavam ovog ćelavog i mišićavog čoveka kao Gospodin Čisti. Upoznala sam ga pre pet godina. Flertovao je sa mnom čitavog dana, pitao me koji parfem koristim, a ja sam ga sve vreme izbegavala. Glumila sam vedrinu, ali u sebi sam bila rastrzana između razjarenosti zbog nepravedne presude i straha od narednih pet godina. Nisam ga ponovo videla sve do sada.

„Peti Vots?“, pita i isključuje radio.

Klimam glavom.

„Sećam te se.“ Osmehuje se.

Gospodin Čisti vadi formular iz fioke, a zatim nestaje u magacinu. Nakon nekoliko minuta vraća se sa malom kartonskom kutijom. Predaje mi papir. „Treba da pogledaš spisak stvari i potpišeš dole kako bi potvrdila da odnosiš sve što si unela ovde.“

Otvaram kutiju i bacam pogled pre nego što nažvrljam potpis.

„Sada možeš da obučeš svoju odeću“, kaže gospodin Čisti i pokazuje rukom prema kupatilu, namigujući mi nakon što se Koneli okrenuo. Spuštam glavu i odvlačim se do kupatila, stežući svoju kutiju.

U jednoj kabini silovito skidam jaknu sa upadljivim natpisom KAZNENO-POPRAVNI DOM na leđima i zarivam ruke u kutiju. Nakon pet godina zatvorske hrane, omiljene farmerke sa lastišem oko struka koji prašta sve postale su mi pomalo labave. Oblačim majicu sa slikom

Garfilda i crveni duks sa inicijalima GCC-a* , državnog fakulteta koji sam pohađala. Stare čarape su se skorele od znoja, ali su i dalje bolje od ovih vunjenih koje nosim. Obuvam bele sportske patike i ugledam poslednju stavku na dnu kutije. Podižem lančić sa priveskom u obliku srca i razmišljam da ga stavim u džep, ali ga umesto toga kačim oko vrata. Neka vidi kako nosim poklon koji mi je dala kada je bila mala.

Izlazim iz kupatila i predajem praznu kutiju gospodinu Čistom.

„Čuvaj se.“ Ponovo namiguje.

Konoli i ja šetamo neonkama osvetljenim hodnikom upravne zgrade prema parkingu. „Dolazi li neko po tebe, Votsova?“

„Da, gospodine. Trebalo bi uskoro da stignu.“ Oprezno izbegavam da kažem ko dolazi po mene: iako Rouz Gould sada ima dvadeset tri godine, neki je i dalje zamišljaju kao bolešljivu devojčicu. Nekima ne bi bilo previše drago da nas vide zajedno. Nije ih briga što sam po celu noć ostajala budna kako bih joj tokom svakog boravka u bolnici pratala vitalne funkcije. Ne poznaju dubinu ljubavi koju ova majka gaji.

Zastajemo kraj vrata. Vrhovi prstiju mi bride dok sežu za bravom.

Konoli se počese za brkove u stilu Toma Seleka. „Onaj recept za piroške zaista se dopao mojoj tazbini.“

Tapšem. „Rekoh vam da će im se svideti.“

Konoli okleva. „Marta je bila oduševljena. Sinoć nije spavala na kauču.“

„Mic po mic, gospodine. Predomisliće se ona. Nastavite da čitate onu knjigu.“ Poslednjih nekoliko meseci stražaru sam držala predavanje o *Pet jezika ljubavi***.

Konoli se osmehuje i izgleda kao da se gubi u mislima na trenutak.

„Nemojte sada postati sentimentalni“, šalim se i tapšem ga po ramenu.

Klima glavom. „Srećno ti bilo napolju, Peti. Nemoj da se ponovo srećemo, u redu?“

* Engl.: *Grove City College (GCC)*. (Prim. prev.)

** Engl.: *The Five Love Languages* – knjiga Garija Čapmana, u kojoj se govori o načinima na koje emotivni partneri mogu iskazati ljubav. (Prim. prev.)

„To je plan“, kažem. Gledam ga kako odmerenim korakom odlazi i udara svojim klovnovski velikim cipelama o linoleum. Ulazi u jednu kancelariju i zatvara vrata za sobom, te mi ne preostaje ništa drugo nego da se suočim sa zastrašujućom tišinom. To je to, Kazneno-popravni dom u Ilinoisu je jednostavno završio sa mnom.

Pokušavam da ignorišem divljačko lupanje u grudima. Guram vrata napred i izlazim na zaslepljujuće sunce, napola očekujući da se oglasi alarm ili zasija crveno svetlo. Ali zaista je tako jednostavno: uđeš u zgradu, napustiš zgradu, nikoga nije briga. Mogu da odem u bioskop, crkvu ili cirkus. Mogu da zaglavim usred oluje bez kišobrana, ili mi neko može zapretiti pištoljem i opljačkati me. Slobodna sam i može mi se dogoditi bilo šta. Istežem prste i divim se povetarcu ovog svežeg novembarskog dana. Štitim oči od sunca i pokušavam da uočim stari kombi marke *ševrolet* na parkingu. Ali svuda je samo more automobila. Nema ljudi.

Trebalo bi da se pojavi svakog trenutka.

Sedam na klimavu klupu i mrštim se dok se plastika buni pod mojom težinom. Ustajem nakon nekoliko minuta borbe da se smestim. Ponovo šetam.

U daljini vidim kako moj kombi bordo boje skreće na put sa jednom trakom, koji vodi do upravne zgrade. Dok se približava, trudim se da uredim kosu i ispravim duks. Kašljucam kao da se spremam da pomognem, ali samo uspevam da zurim. Kada se kombi konačno nađe na parkingu, uspevam da prepoznam uzana ramena i plavosmeđu kosu svoje devojčice.

Posmatram kako se Rouz Gould parkira. Gasi auto i naslanja se potiljkom na sedište. Zamišljam je kako na trenutak sklapa oči. Krajevi njene kose do grudi nadimaju se i padaju sa svakim nesvesnim dahom. Rouz Gould je još odmalena želela dugu kosu, a sada je i ima.

Negde sam pročitala da prosečna osoba ima sto hiljada vlasi na glavi – plavuše više, riđokose manje. Pitam se koliko je vlasi potrebno da se napuni šaka. Zamišljam kako privlačim svoju ćerku u topao zagrljaj i prstima joj prolazim kroz kovrdžavu kosu. Oduvek sam joj pričala da

Oprosti mi, Rouz Gould

joj je bolje kada potpuno obrije glavu. Na taj način ste mnogo manje ranjivi – niko ne može da vas zgrabi za kosu.

Ćerke nikada ne slušaju svoju majku.

Podiže glavu i pogled joj se susreće sa mojim. Podiže rukom i maše mi poput kraljice mature usred parade. I moja ruka odlazi u vazduh i imitira njeno uzbuđenje. Primećujem obrise dodatog sedišta u drugom redu kombija. Mora da se u njemu nalazi moj unuk.

Silazim sa trotoara i krećem prema svojoj porodici. Prošlo je gotovo dvadeset pet godina od poslednje bebe koju sam držala. Za samo nekoliko sekundi njegovi prstići uhvatiće moje.

2. Rouz Gould

Pet godina ranije, novembar 2012. godine

Ponekad ne mogu da verujem kako mi je bilo dozvoljeno da pročitam šta god sam želela. Trljala sam masne stranice časopisa. Jedan savršen par držao se za ruke na plaži. Jedan tinejdžer sa razbarušenom kosom naginjao se da uđe u auto koji ga je čekao. Ozarena majka je nosila svoju ćerku dok je šetala ulicama Njujorka. Svi ovi ljudi bili su poznati. Znam da je majka pevačica po imenu Bijonse, ali nisam prepoznala ostale. Bila sam sigurna da bi ih većina osamnaestogodišnjaka ipak prepoznala.

„Rouz Gould?“

Trgnula sam se. Ispred mene je stajao moj menadžer Skot. „Treba već da otvorimo“, rekao je. „Možeš li da odložiš časopis?“

Klimnula sam glavom. Skot produži dalje. Da li je trebalo da se izvinim? Je li bio ljut na mene, ili je samo radio svoj posao? Hoće li me prijaviti zbog ovoga? Trebalo bi da poštujem autoritet. Ali je trebalo i da ih nadmudrim. Mama je to uvek činila.

Zurila sam u primerak časopisa *Čit čat* koji držim u rukama. Proveravala sam da li je pominju negde u tabloidu. Za vreme suđenja napisali su tri priče o nama. A sada, na njen prvi dan u zatvoru, više nisu imali šta da kažu. A nisu ni nacionalne novine. Mamina zatvorska kazna predstavljala je šokantnu vest jedino u našim lokalnim novinama, *Dedvik dejliju*.

Vratila sam časopis na vitrinu. Skot je počeo da tapše dok je prolazio kroz prodavnicu, povikujući: „Osmeh je deo uniforme, narode.“ Bacila sam pogled na Arnija sa kase broj dva. Prevrnuo je očima. Jesam li ga nervirala? Šta ako nikada više ne progovori sa mnom? Šta ako je rekao svim ostalim radnicima da sam čudak? Skrenula sam pogled.

Stražar otključa vrata *Tehno sveta*. Napolju nije bilo nikoga. Subotom ujutru nije bilo gužve. Upalila sam svetlo kod svoje kase. Veliki žuti broj 5 nije sijao. Mama je uvek govorila da je pregorela sijalica loš predznak.

Uhvatila me je još veća nervoza u želucu. Čitave prethodne godine me je prestravljavao svaki značajniji dan suđenja: uvodna reč, moja svedočenja, presuda, određivanje kazne. Ali novinare nije zanimalo što je Trovačica Peti iza rešetaka. Niko osim mene nije se setio da joj je danas prvi dan zatvora. I dalje bi bila na slobodi da nisam svedočila. Nisam razgovarala s njom otkako su je uhapsili.

Pokušala sam da zamislim svoju majku – krupnu ženu od sto šezdeset pet centimetara – u narandžastom kombinezonu. Šta ako ju je neki stražar povredio? Šta ako je naljutila neku nezgodnu zatvorenicu? Šta ako joj je pozlilo od hrane? Znala sam da treba da mi bude drago zbog ovih mogućnosti. Znala sam da je trebalo da mrzim mamu, zato što su me ljudi stalno pitali da li to činim.

Nisam želela da je zamišljam u sadašnjosti, prekrivenu modricama boje šljive i ubledelu od nedostatka sunca. Želela sam da se sećam majke sa kojom sam odrasla, žene širokih ramena i jakih ruku, koje su za samo nekoliko minuta mogle da umese testo. Kosa joj je bila kratka i gotovo crna zahvaljujući jeftinoj farbi za kosu. Imala je pune obraze, prćast, mesnat nos i široki osmeh koji bi joj ozario čitavo lice. Volela sam mamin osmeh zato što mi se dopadalo da joj gledam zube: bili su to beli, pravi i nanizani zubi, usta organizovana poput njenih ormarića. Ali ono čime bi svakoga osvojila bile su njene plavozelene oči. Umele su da slušaju, da saosećaju. Ulivale su poverenje a da sama nije morala ništa da kaže. Kada bi položila svoju krupnu šaku na vašu i uperila svoj tirkizni pogled, bili biste sigurni da se nikada nećete osetiti usamljenim.

„Rouz Gould, je li tako?“

Ponovo sam se trгла. Ispred mene se nalazio dvojniki Diznijiєvog princa. Prepoznala sam ga. Stalno je dolazio kako bi kupovao video-igrice.

Tinejdđer uperi prstom ka mojoj pločici sa imenom. „Dobro, varao sam. Zovem se Brandon“, reče.

Zurila sam u Brandona, plašeći se da ću ga oterati ukoliko išta izgovorim. Sve vreme je gledao pravo u mene – jesam li imala nešto na licu? Zgrabila sam stvari koje je stavio na pokretnu traku: igricu na čijem je pakovanju vojnik držao pušku, i četiri kesice M&M bombona.

Brandon je nastavio da priča. „Idem u srednju školu Dedvik.“

Bio je mlađi od mene. Meni je već bilo osamnaest i dobila sam diplomu završene srednje škole.

„Okej“, rekoh. Trebalo je da kažem nešto drugo. Zašto je neko tako sladak poput Brandona uopšte i razgovarao sa mnom?

„Jesi li ti pohađala istu srednju?“

Počela sam se za nos kako bih rukom prekrila zube. „Školovala sam se kod kuće.“

„Kul.“ Brandon se osmehnu i pogleda u stopala. „Pitao sam se da li bi možda izašla sa mnom?“

„Gde?“, upitala sam zbunjeno.

Nasmejao se. „Pa, na sudar.“

Osvrnula sam se po praznoj radnji. Brandon je samo stajao sa rukama u džepovima i čekao. Pomislila sam na Fila, svog onlajn-dečka. „Ne znam.“

„Hajde“, reče Brandon. „Obećavam da ne ujedam.“

Nagnuo se preko pulta dok je ovo izgovarao. Lice mu se nalazilo blizu mog. Nos su mu krasile sitne pege. Mirisao je na muški sapun. Srce je počelo da mi poskače poput kućenceta. Konačno bih mogla da dobijem prvi poljubac. Je li se računalo kao varanje ako nikada niste upoznali svog onlajn-dečka uživo?

Brandon namignu, pa zatvori oči. Kako je sve ovo moglo da mu pada tako lako? I ja bi trebalo da zatvorim oči. Ali šta ako mu promašim usta i poljubim mu nos? Otvorene oči, onda. Da upotrebim jezik? U časopisima piše da ponekad treba iskoristiti jezik. Ali ne zube. Nikako zube.

Moje zube.

Nisam mogla da mu dozvolim da se toliko približi mojim zubima. A i Skot bi mogao da nas vidi. Lica su nam se sada gotovo spojila. Nesvesno sam se i sama nagnula preko pulta. Spremila sam se da zabrljam. Nisam bila spremna. Cimnula sam glavu nazad. „Nije pravo vreme“, promrmljala sam.

Otvorio je oči i naterio glavu. „Šta si rekla?“

„Rekla sam da nije pravo vreme.“ Zadržala sam dah.

Odmahnuo je rukom. „Nisam čak ni predložio vreme. Hoćeš li doveka biti zauzeta?“

Nisam nikada bila zauzeta, ali to ne bi bio pogodan odgovor. Kršila sam zglobove dok sam pokušavala da progutam knedlu. Grlo mi je bilo suvo.

Brandon podiže obrve. „Hoćeš li me naterati da molim?“

Zamišljala sam kako ću narednih četrdeset osam sati provesti pri-sećajući se svake pojedinačne reči ovog razgovora. Ali sam morala da se izvučem pre nego što sve upropastim. Zadenula sam pramen kose – koji je bio kratak i čupav – iza uva. „Izvini“, uputih njegojvoj majici.

Brandon se odmaknu korak unazad od pulta. Obrazi su mu se zapajurili. Gledala sam kako mu se osmeh pretvara u kez. Mora da sam rekla nešto pogrešno. Trgnula sam se i čekala.

„Jesi li zauzeta pretvaranjem da su ti potrebna kolica?“

Zinula sam. Prekrila sam zjapeća usta šakom.

„I misliš da možeš da sakriješ te zube? Jebeno su odvratni. Ti si jebeno odvratna“, prosikta Brandon.

Nemoj da plačeš, nemoj da plačeš, nemoj da plačeš, nemoj da plačeš.

„Pozvao sam te da izađemo samo zato što sam prihvatio drugov izazov“, rekao je. Jedan razgaljeni dečko istog trenutka iskoči odnekud iza kase broj dva. Suze su počele da mi se nakupljaju u očima.

„Misliš da *ti* možeš da me odbiješ?“, frknuo je Brandon i išetao iz radnje sa kesom na kojoj je pisalo *Tehno svet*. Bacio je kosku drugu. Prva debela suza počela je da mi se sliva niz obraz.

Čim su otišli, pohitala sam od kase i ignorisala Arnijevo piljenje. Pomislila sam na Grdanu, Džafara, Kruelu de Vil, Skara i Kapetana Kuku: zlikovci uvek izgube na kraju.

Prostorija za pauzu je bila prazna. Zatvorila sam i zaključala vrata. Nisam tako snažno jecala još otkako su pre dva meseca majci doneli presudu.

Nakon posla sam maminim oronulim kombijem pažljivo prešla skoro petnaest kilometara do svog stana. Dobila sam vozačku dozvolu pre skoro dva meseca, uz pomoć mamine nekadašnje najbolje prijateljice, Meri Stoun, koja me je upisala na kurs, a onda me odvela u Službu za motorna vozila kako bih uradila test i polagala vožnju. Tamošnji službenik mi je rekao da sam prva osoba koja je tog meseca dobila savršene rezultate. Ponekad bih sela u kombi i pravila krugove oko bloka samo zato što mogu.

Parkirala sam ispred stambenog kompleksa. Kada sam se zaposlila kao kasirka u *Svetu spravicu*, gospođa Stoun mi je pomogla da pronadem povoljni smeštaj u Dedviku. *Stanovi Šeridan* bila je oronula četvorospratnica – gospođa Stoun mi je rekla da je zgrada podignuta još kada je ona bila dete. Ponekada bi mi u posetu dolazili mali miševi, ali kirija je iznosila manje od četiri stotine dolara mesečno. Gospođa Stoun mi je rekla da je ovo mesto dobro za početak. Nisam bila sigurna šta to započinjem.

Zaključala sam vrata kombija i zaputila se prema zgradi. Dok sam hodala betonskom stazom, telefon u džepu mi je zavibrirao. Pobrnila sam se da se setim Brandona svaki put kada bih zgazila pukotinu.

Fil: *Ćaskanje večeras?*

Ja: *Da, molim te, grozan dan.*

Fil: *Šta se desilo?*

Unutra sam izula i odmah zbacila čizme, pa se zaputila prema vagi u kupatilu. Ugojila sam se trinaest kilograma otkako sam se pre devet meseci iselila iz mamine kuće. U poslednje vreme je došlo do zastoja. Spustila sam pogled. I dalje četrdeset šest kila.

Izbegla sam da se pogledam u ogledalo dok sam izlazila iz prostorije. Nisam imala energije da prolazim kroz čitavu rutinu. (Korak broj jedan: proveriti da li tračice za izbeljivanje funkcionišu. Svaki zub sam

ocenila ocenom od jedan do deset, a onda svaki rezultat zabeležila u svesci kako bih mogla da ispratim napredak. Korak broj dva: upotreba krojačkog metra kako bih proverila koliko mi je porasla kosa. Probala sam kapsule ribljeg ulja, biotin i vitamine, ali ništa nije pomagalo: kosa i dalje nije rasla ništa brže. Korak broj tri: pregledanje od glave do pete, deo po deo, i zapisivanje stvari koje mi se ne dopadaju. U glavi mi je uvek bilo pribeleženo na čemu mora da se poradi.) Pokušavala sam da ne radim ovo više od jedanput dnevno, a potpuno sam izbegavala čitavu rutinu kada dođe ovako loš dan. Ugasila sam svetlo u kupatilu. Ogladnela sam.

U kuhinji sam ubacila makarone sa sirom marke *teks-meks* u mikrotalasnu i naslonila se na kuhinjsku površinu. Čitala sam opis jela na kutiji i pitala se kakav li ukus ima čorizo kobasica. Otkako sam se uselila ovde, uglavnom sam živela na pahuljicama i gotovoj hrani. Pokušavala sam da naučim da kuvam, ali bih uvek uradila nešto pogrešno – povrće bi mi izgorelo, ili bi mi pirinač ostao živ. Nedostajalo mi je da mi neko pripremi hranu, pa makar to bili i nutritivni šejkovi poput *pedijašura**. Ponekad upalim sveće, kao što je mama činila, čisto da bi večera izgledala otmenije.

Mikrotalasna je zapištala i izvadila sam makarone sa sirom. Stojeći i dalje kraj kuhinjske površine, skinula sam plastičan poklopac sa makarona i nežno ubacila testeninu u usta, naslanjajući hladnu viljušku na jezik. Spiralne makarone prelivene kravljim sirom odvažno su se dale na put bez povratka niz moje grlo. Mrvice hleba hrskale su mi među kutnjacima. A onda me je zatekao začim – čorizo je bogami bio jak! Oči su mi zasuzile. Ruke su mi se naježile. Nikada mi neće dojediti svi ti novi ukusi.

Otvorila sam frižider i izvadila jedan od *lančabl*** obroka – u ovome su se nalazili krekeri, čureća prsa i komadići čedar sira – i galon čokoladnog mleka. Pomislila sam da navrnem mleko direktno iz tetrapaka,

* Engl.: *PediaSure* – nutritivni šejk koji služi kao dodatak ishrani. (Prim. prev.)

** Engl.: *Lunchables* – američki brend hrane i grickalica. (Prim. prev.)

ali sam se onda prisetila njenog usijanog pogleda. Ipak sam sipala mleko u čašu.

Ja: *Neki klinja iz srednje škole došao je u radnju i poneo se kao pravi dupeglavac.*

Razgalilo me je što sam nonšalantno upotrebila reč *dupeglavac*. Psovke mi ranije nisu bile dozvoljene.

Ja: *Ne razmišljam više o tome.*

Ja: *Kako je tebi prošao dan?*

Uvek sam se nadala da sam previše stroga prema sebi. Nemoguće da svi misle da sam toliko ružna koliko sam se sama pribojavala. Ali Brandon jeste. Moje koščato telo kao da je pripadalo nekom šestogodišnjem dečaku, a ne jednoj devojci. Nisam imala sise. Zubi su mi bili krivi i truli. I nakon nabacivanja trinaest kila, i dalje sam bila premršava, nisam mogla ispuniti ni sedište u autobusu. Niko me nije smatrao lepom, čak ni mama, koja me je uvek obzirno nazivala *prelepom dušom*, ali nikada prelepom. Odabrala bi najgori trenutak za iskrenost.

Fil: *Žao mi je zbog tog kretena.*

Fil: *Moj dan je bio snežan. :-)*

Fil se pre nekoliko godina preselio u Kolorado, kako bi češće mogao da se bavi snoubordingom. Ubedio je roditelje da mu dozvole da živi u tetkinoj i tečinoj vikendici u podnožju Front Rejnđa, sedamdesetak kilometara jugozapadno od Denvera. Taj buntovnički stav u kombinaciji sa romantičnim ponašanjem prema meni bio je dovoljan da me privuče. Takođe mi je pomogao da shvatim šta mi je mama radila, pa mi je bukvalno spasao život. Upoznali smo se u čat rumu za samce kada mi je bilo šesnaest godina, ubrzo nakon što sam ubedila mamu da mi je internet potreban za školovanje. Puštala me je da ga koristim samo četrdeset pet minuta dnevno, ali sam se iskradala nakon što bi zaspala, kako bih razgovarala sa Filom. Sada smo se, nakon dve i po godine, dopisivali svakoga dana. Ali bez poziva i video-čatova. Nije mi išao spontani razgovor. Sa porukama sam imala vremena da pripremim odgovore. Nisam smela rizikovati da ga izgubim.

Nakon što sam praznu posudu od makarona bacila u đubre, ponela sam svoj *lančabls* u dnevnu sobu. Zavalila sam se u naslonjaču koju